

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

Την εικόνα σου ιπαστί του
χρόνου,
προσπαθώ να αποδελτιώσω πα-
τρίδα αγαπημένη·
στην παλέτα της μνήμης,
με τον χρωστήρα της πορείας
σου·
και να συνθέσω το ποίκιλμα
του ίχνους σου,

στο τελάρο του κόσμου.

Μα κάθε νέα πινελιά
ακυρώνει παλιές σελίδες,
λες κι ένα μυστικό χέρι σβήνει, κάθε φορά,
τα ξακουστά πεπραγμένα,
λες κι έχει πατηθεί εφιαλτικό
κάποιο αντίστροφο πλήκτρο ins
της ιστορίας σου.

Καλώ την παλέτα μνήμης των ιχνών του χρόνου,
να γεμίσει το τελάρο,
χρησιμοποιώντας ίδιους
και χρησιμοποιώντας άλλους χρωστήρες,
άλλες γραφίδες.

Μα πάλι, χωρίς αποτέλεσμα.

Καμιά μνήμη χρωστήρας,
πινέλο ή γραφίδα δε δέχεται να γράψει
δίπλα, σύριζα και ομόχρονα
με στιγμές αλλότριες,
στιγμές που δε σου πρόπον!

Δε γράφεται «Ίμια»,
πάνω στον Ψαρόν την ολόχρυση ράχη!
Και δεν πηγάζει από Θερμοπυλών στενά
ούτε, έστω, ένα, ευχαριστώ ντροπής!
Ούτε μπορεί να αρθρωθεί η υποταγή

σε καμιάς ... συνωστισμένης Σμύρνης ή Χίου,
το ποτάμι της θυσίας!
Σε κανένα μόριο Ελλάδας!
Στο πιο ασθενές, το ελάχιστο, το έσχατο, το πιο μακρινό
ακόμα και σ' αυτό!

Ούτε στις Κύπρου το φωτογά-
λανο, ελληνόπνοο ουρανό
των θυσιών και των ολοκαυτω-
μάτων!

Στον όρθρο της αινέσιμης ακο-
λουθίας προς την ένωση!

Στου Ευαγόρα, στου Τάσσου,
στου Σολωμού τη ματωμένη
ύψιστη παρακαταθήκη!

Δεν σταλάζουν φόβο και δειλία
οι καταρράκτες φωτός
των φωτοβόλων ψυχών των

Μαραθωνομάχων

και δεν εξαχνούται ούτε μία
απ' τις Αιγαιοπελαγίτικες στάλες διαθήκης
των λεοντόκαρδων ναυμάχων της Σαλαμίνας!

Γη και ύδωρ δεν παρέδωσε ποτέ
το «μολών λαβέ» των ουρανών!

Ούτε πατρίδα φιλημένη πωλεί,
των αστερισμών της αξιοπρέπειας το πέρφανο
«το μεν την πόλιν συ δούναι...»!

Κι ούτε ποτέ προδόθηκαν με κάποιο ΟΧΙ
τα ονόματα των ανέμων της λευτεριάς!

Πώς, μπορεί να γίνει, λοιπόν;

Πώς να επιτρέψουν οι καθαροί ουρανοί
των λογισμών της αλήθειας, «Σκόπια»

δίπλα σ' ένα Μεγαέλληνα Αλέξανδρο,
σ' ένα Μεγαφίλιππο, σε μια Μακεδονία Ελλάδα!

Πώς είναι δυνατό, η γλαυκή θάλασσα της μνήμης
να μην αφανίσει στην άβυσσο του ορυμαγδού της

κάθε έρκος οδόντων που θα επιτρέψει
την εκφορά τέτοιας βεβήλωσης
της ματοβαμμένης αιωνιότητας!
Και ποιο ματοβαμμένο χόμα δε θα συντρίψει
στον εγκέλαδό του
όποια κι αν γίνει προσπάθεια ατίμωσης της ιερής γης!

Γιατί, η Αιγαιοπελαγίτισσα μάνα
καρτερεί,
με την ασπίδα της στην καρδιά της
Ελλάδας,
και με το «ταν ή επί τας» στην ψυ-
χή των παιδιών της!
Γιατί οι τριακόσιοι δεν έπεσαν για
να γιομίσει ντροπή η πλάση.
Γιατί ο Παύλος Μελάς ζει ξανά,
σε κάθε Μακεδονομάχου την υψί-
θη αντανάκλαση.
Κι η Χαρά Νικολοπούλου ποτίζει
το γόνο της Ελληνίδας στη Θράκη
με το αγλάισμα της ψυχής της Δέ-

σπας`
και της Μαντώσ` και της Μπουμπουλίνας!
Και γιατί το υψιμέλαθρο πνεύμα του Τάσσου Παπαδόπουλου,
σύντριψε τα αναναυνανιστικά εκτρώματα
των μίσθαρνων υαινών,
ορθώνοντας το ανάστημα της Κύπρου
πιο ψηλά κι απ' την κορφή του ουρανού:
στην στέγη της ψυχής μας!
Όμως, οι σύγχρονοι υλοτόμοι άνακτες
στης δημοκρατίας το δάσο
– ό,τι απόμεινε από δαύτο-
δε μου επιτρέπουν ούτε τη φωτιά να σβήσω·
τη φωτιά της προοπτικής των όποιων Ιμίων,
των κάθε λογής Σκοπιών·
των αποβάσεων και των κατοχών.

Δεν μου επιτρέπουν τη φωτιά να σβήσω...
τη φωτιά που άναψαν
για των ματιών μου την τύφλωση·
για την κάμψη των φτερών μου!
Απαγορεύονται και οι παλέτες με αυθεντικούς χρωστικές.
Μόνο σε άυλες, ξεχωριστές παλέτες,
με το μελάνι της καρδιάς μου,
μπορώ να σε απαθανάτισω στιγμή - στιγμή
πατρίδα μου φιλημένη!

Ύστερα, μην μπορώντας ν' απλώσω
το εύρος τους στην απαγόρευση των καιρών -
μέχρι η σπίθα μου,
σπίθα του έρωτα για τ' ωραίο και τ' αληθινό
σπίθα της μνήμης για ουρανό αιώνων,
σπίθα της άνοιξης στο χείλος του βοριά,
σπίθα η σπίθα μου, μέχρι ν' ανάψει πυρκαγιά
στην άγια γειτονιά της ώρας,
να σημάνει η ώρα σου Ελλάδα,
η ώρα των αιώνων,
"η ώρα των ωρών" -
να τοποθετήσω πρέπει,
τη μια παλέτα πάνω στην άλλη,
καταντικρύ στον ήλιο,
για να δω,
στο τελάρο της συνείδησης της ιστορίας,
να προβάλουν οι ακτίνες Του
το ΟΝΟΜΑ Σου!

Ιωάννης Παναγιώκος – Σ.Σ.Ε./1971

Δάσκαλος Σκακιού – Λογοτέχνης

Μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών